

Oikeustapauskokoelma

UNIONIN TUOMIOISTUIMEN MÄÄRÄYS (valituslupajaosto)

8 päivänä toukokuuta 2023*

Muutoksenhaku – EU-tavaramerkki – Valituslupa – Unionin tuomioistuimen työjärjestyksen 170 b artikla – Valituslupahakemus, jossa osoitetaan, että kysymys on tärkeä unionin oikeuden yhtenäisyyden, johdonmukaisuuden tai kehityksen kannalta – Valituslupa myönnetään osittain

Asiassa C-776/22 P,

jossa on kyse Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 56 artiklaan perustuvasta valituksesta, joka on pantu vireille 20.12.2022,

Studio Legale Ughi e Nunziante, kotipaikka Rooma (Italia), edustajinaan L. Cascone, A. Clemente, F. De Filippis ja A. Marega, avvocati,

valittajana,

ja jossa muuna osapuolena on

Euroopan unionin teollisoikeuksien virasto (EUIPO),

vastaajana ensimmäisessä oikeusasteessa,

UNIONIN TUOMIOISTUIN (valituslupajaosto)

toimien kokoonpanossa: L. Bay Larsen, varapresidentti, sekä tuomarit M. Safjan ja N. Jääskinen (esittelevä tuomari),

kirjaaja: A. Calot Escobar,

ottaen huomioon esittelevän tuomarin ehdotuksen ja kuultuaan julkiasiamies J. Richard de la Touria,

on antanut seuraavan

määräyksen

- 1 Studio Legale Ughi e Nunziante vaatii valituksessaan kumoamaan unionin yleisen tuomioistuimen 10.10.2022 antaman määräyksen Studio Legale Ughi e Nunziante v. EUIPO – Nunziante ja Ughi (UGHI E NUNZIANTE) (T-389/22, ei julkaistu, EU:T:2022:662; jäljempänä riidanalainen

* Oikeudenkäyntikieli: italia.

määräys), jolla unionin yleinen tuomioistuin hylkäsi vaatimuksen kumota Euroopan unionin teollis- ja tekijänoikeusviraston (EUIPO) viidennen valituslautakunnan 8.4.2022 tekemä päätös (asia R 407/2021-5), joka koskee Studio Legale Ughi e Nunzianten vireille panemaa tavaramerkin Ughi e Nunziante menettämismenettelyä.

Valituslupahakemuksen ratkaiseminen

- 2 Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 58 a artiklan ensimmäisen kohdan mukaan unionin yleisen tuomioistuimen ratkaisusta, joka koskee EUIPO:n riippumattoman valituslautakunnan päätöstä, tehdyn valituksen tutkiminen edellyttää, että unionin tuomioistuin myöntää ensin valitusluvan.
- 3 Perussäännön 58 a artiklan kolmannen kohdan mukaan muutoksenhaku sallitaan kokonaisuudessaan tai osittain unionin tuomioistuimen työjärjestyksessä vahvistettujen yksityiskohtaisten sääntöjen mukaisesti, jos siihen liittyy unionin oikeuden yhtenäisyyden, johdonmukaisuuden tai kehityksen kannalta tärkeä kysymys.
- 4 Unionin tuomioistuimen työjärjestyksen 170 a artiklan 1 kohdan mukaan valittajan on perussäännön 58 a artiklan ensimmäisessä kohdassa tarkoitetuissa asioissa liitettävä valituskirjelmäänsä valituslupahakemus, jossa valittajan on selostettava valituksen kohteena oleva unionin oikeuden yhtenäisyyden, johdonmukaisuuden tai kehityksen kannalta tärkeä kysymys ja johon on sisällytettävä kaikki unionin tuomioistuimen tarvitsemat tiedot valituslupahakemuksen ratkaisemiseksi.
- 5 Työjärjestyksen 170 b artiklan 1 ja 3 kohdan mukaan unionin tuomioistuin ratkaisee valituslupahakemuksen viipymättä perustellulla määräyksellä.
- 6 Saman työjärjestyksen 170 b artiklan 4 kohdan toisen virkkeen mukaan edellisessä kohdassa tarkoitettu määräys ja valituskirjelmä annetaan tiedoksi unionin yleisessä tuomioistuimessa käsitellyn asian asianosaisille ja, jos valituslupa on myönnetty osittain, määräyksessä täsmennetään ne valitusperusteet tai valituksen osat, joihin vastauskirjelmän on kohdistuttava.

Valittajan väitteet

- 7 Valittaja väittää valituslupahakemuksensa tueksi, että sen kolme valitusperustetta, joista ensimmäinen koskee unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 119 ja 126 artiklan, toinen Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 19 artiklan ja unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 51 artiklan ja kolmas Euroopan unionin perusoikeuskirjan (jäljempänä perusoikeuskirja) 47 ja 52 artiklan sekä mahdollisesti unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 51 artiklan 4 kohdan ja 55 artiklan 1 kohdan rikkomista, tuovat kaikki esiin unionin oikeuden yhtenäisyyden, johdonmukaisuuden tai kehityksen kannalta tärkeän kysymyksen.
- 8 Näin on valittajan mukaan ensimmäisen valitusperusteen osalta, jossa se väittää, että unionin yleinen tuomioistuin on rikkonut unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 119 ja 126 artiklaa, koska kyseistä määräystä ei ole perusteltu riittävästi. Valituksenalaiseen määräykseen ei nimittäin sisälly mitään argumenttia, jolla voitaisiin oikeuttaa asianajajan riippumattomuutta koskevan vaatimuksen sovellettavuus tilanteessa, jossa kantaja on asianajajatoimisto, jonka edustajat unionin yleisessä tuomioistuimessa ovat lisäksi kyseisen

asianajotoimiston osakkaita. Unionin yleinen tuomioistuin ei ole myöskään perustellut valituksenalaisen määräyksen 16 kohdassa esittämänsä toteamusta, jonka mukaan pelkästään se seikka, että toimeksiannon saaneet asianajajat ovat kyseisen yhteenliittymän jäseniä, on omiaan sulkemaan pois heidän riippumattomuutensa.

- 9 Toisessa valitusperusteessaan valittaja moittii unionin yleistä tuomioistuinta siitä, että se on rikkonut Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 19 artiklaa ja unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 51 artiklaa, koska se ei ole ottanut huomioon asianajajan riippumattomuutta koskevaa vaatimusta koskevaa unionin tuomioistuimen oikeuskäytäntöä, jonka mukaan tällä vaatimuksella suojeltavat edut ovat asiakkaan etujen suojeleminen ja puolustaminen (ks. vastaavasti tuomio 14.7.2022, *Universität Bremen v. REA*, C-110/21 P, EU:C:2022:555).
- 10 Unionin yleinen tuomioistuin on näin ollen tehnyt valittajan mukaan oikeudellisen virheen, kun se on katsonut, ettei asianajotoimiston, joka on kantajana unionin yleisessä tuomioistuimessa, osakas ole riippumaton. Valittaja nimittäin toteaa tältä osin yhtäältä, että Italian oikeusjärjestyksessä ammatillisen yhteenliittymän ja sen jäsenen välillä ei ole työsuhdetta, koska asianajajan ammatti on Italiassa rakenteellisesti yhteensoveltumaton Italian lainsäädännössä tarkoitettuna palkkatyön kanssa. Toisaalta yhteenliittymän jäsenten sille suorittamat palvelut ovat täysin kyseisen lainsäädännön ja ammatinharjoittamista Italiassa koskevien eettisten sääntöjen, joissa kaikissa säädetään asianajajan riippumattomuusedellytyksestä, mukaisia.
- 11 Lisäksi valittaja muistuttaa 24.3.2022 annettuun tuomioon PJ ja PC v. EUIPO (C-529/18 P ja C-531/18 P, EU:C:2022:218, 72 kohta) perustuvasta unionin tuomioistuimen oikeuskäytännöstä, jonka mukaan sen perusteella, että asianajajan ja hänen asiakkaansa välillä on jonkinlainen yksityisoikeudellinen sopimussuhde, ei voida katsoa, että tämä asianajaja on tilanteessa, joka selvästi haittaa hänen kykyään puolustaa asiakkaansa etuja riippumattomuutta koskevaa kriteeriä noudattaen. Asianajajan, joka on asianajotoimiston osakas ja jonka kyseinen asianajotoimisto on valtuuttanut edustajakseen, kun se on kantajana unionin yleisessä tuomioistuimessa, tilanteeseen ei todellisuudessa liity eturistiriitaa, vaan siihen voi pikemminkin liittyä etuyhteys.
- 12 Näin ollen valittaja päätelee, että valituksenalainen määräys on ”ankkuroitu” aiempaan oikeuskäytäntöön eikä siinä oteta huomioon unionin tuomioistuimen äskettäistä kyseisen oikeuskäytännön ”uudelleensuuntausta”, mikä heikentää vakavasti unionin oikeuden yhtenäisyyttä, johdonmukaisuutta tai kehitystä.
- 13 Kolmannella valitusperusteellaan, joka koskee muun muassa perusoikeuskirjan 47 ja 52 artiklan rikkomista, valittaja arvostelee unionin yleistä tuomioistuinta siitä, ettei se ole sallinut kanteen puutteiden korjaamista sillä perusteella, ettei tästä ole nimenomaisesti säädetty sen työjärjestyksessä, ja että se on tämän johdosta jättänyt kanteen automaattisesti tutkimatta. Unionin yleinen tuomioistuin on siten jättänyt sen mukaan huomiotta sen, että asianajajan riippumattomuutta koskeva vaatimus on luotu oikeuskäytännössä, eikä puutteiden korjaamisesta ole tämän vuoksi säädetty nimenomaisesti riippumattomuutta koskevien normien puuttumisen vuoksi. Tämä vaatimus on lisäksi vahvistettu perusoikeuskirjan 52 artiklassa tarkoitettuna lain säännöksen tarpeen vastaisesti.

- 14 Lisäksi valittaja väittää, että siinä tapauksessa, että edustus puuttuu, kanteen tutkimatta jättämisen automaattinen luonne ei ole oikeussuojan saatavuuden olennaisen sisällön, suhteellisuusperiaatteen eikä jäsenvaltioiden yhteisen valtiosääntöperinteen eikä jäsenvaltioiden kansallisten lainsäädäntöjen ja käytäntöjen mukaista.
- 15 Edellä esitetystä ilmenee valittajan mukaan, että kolmas valitusperuste tuo esiin unionin oikeuden yhtenäisyyden, johdonmukaisuuden tai kehityksen kannalta tärkeän kysymyksen, sillä muutoin loukattaisiin vakavasti perusoikeuskirjassa vahvistettuja oikeuksia ja rikottaisiin vakavasti perusoikeuskirjan määräyksiä mahdollisuuksista rajoittaa näitä oikeuksia.

Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta

- 16 Aluksi on todettava, että valittajan tehtävänä on osoittaa, että sen valituksessa esittämät kysymykset ovat tärkeitä unionin oikeuden yhtenäisyyden, johdonmukaisuuden tai kehityksen kannalta (määräys 10.12.2021, EUIPO v. The KaiKai Company Jaeger Wichmann, C-382/21 P, EU:C:2021:1050, 20 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).
- 17 Lisäksi – kuten Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 58 a artiklan kolmannesta kohdasta, luettuna yhdessä unionin tuomioistuimen työjärjestyksen 170 a artiklan 1 kohdan ja 170 b artiklan 4 kohdan toisen virkkeen kanssa, ilmenee – valituslupahakemuksessa on mainittava kaikki tarpeelliset seikat, joiden perusteella unionin tuomioistuin voi ratkaista sen ja, jos valituslupa myönnetään osittain, täsmennettävä ne valitusperusteet tai valituksen osat, joihin vastauskirjelmän on kohdistuttava. Koska perussäännön 58 a artiklassa tarkoitettujen valituslupamenettelyjen tarkoituksena on rajoittaa unionin tuomioistuimen valvonta sellaisiin kysymyksiin, jotka ovat unionin oikeuden yhtenäisyyden, johdonmukaisuuden tai kehityksen kannalta tärkeitä, unionin tuomioistuimen on muutoksenhaun yhteydessä tutkittava ainoastaan ne valitusperusteet, jotka tuovat esiin tällaisia kysymyksiä ja joihin valittaja vetoaa (määräys 10.12.2021, EUIPO v. The KaiKai Company Jaeger Wichmann, C-382/21 P, EU:C:2021:1050, 21 kohta ja määräys 30.1.2023, bonnanwalt v. EUIPO, C-580/22 P, EU:C:2023:126, 11 kohta).
- 18 Valituslupahakemuksessa on näin ollen joka tapauksessa selostettava selkeästi ja täsmällisesti valitusperusteet, ja siinä on mainittava samoin selkeästi ja täsmällisesti kunkin valitusperusteen esiin tuoma oikeuskysymys ja täsmennettävä, onko kysymys tärkeä unionin oikeuden yhtenäisyyden, johdonmukaisuuden tai kehityksen kannalta, ja selostettava erikseen syyt, joiden vuoksi kyseinen kysymys on tärkeä esitetyn perusteen kannalta. Valitusperusteista on todettava erityisesti, että valituslupahakemuksessa on täsmennettävä unionin oikeuden säännös tai oikeuskäytäntö, jota valituksenalaisessa tuomiossa tai määräyksessä on rikottu, ja esitettävä lyhyesti, millä tavoin unionin yleisen tuomioistuimen väitetään tehneen oikeudellisen virheen, ja osoitettava, millä tavoin tämä virhe on vaikuttanut valituksenalaisen tuomion tai määräyksen lopputulokseen. Kun oikeudellinen virhe, johon vedotaan, johtuu oikeuskäytännön rikkomisesta, valituslupahakemuksessa on selostettava lyhyesti mutta selkeästi ja täsmällisesti ensinnäkin väitetty ristiriita yksilöimällä sekä valituksenalaisen tuomion tai määräyksen riitautetut kohdat että ne unionin tuomioistuimen tai unionin yleisen tuomioistuimen ratkaisun kohdat, joita ei ole otettu huomioon, ja toiseksi ne konkreettiset syyt, joiden vuoksi kyseinen ristiriita tuo esiin unionin oikeuden yhtenäisyyden, johdonmukaisuuden tai kehityksen kannalta tärkeän kysymyksen (määräys 10.12.2021, EUIPO v. The KaiKai Company Jaeger Wichmann, C-382/21 P, EU:C:2021:1050, 22 kohta ja määräys 30.1.2023, bonnanwalt v. EUIPO, C-580/22 P, EU:C:2023:126, 12 kohta).

- 19 Sen periaatteen mukaisesti, jonka mukaan todistustaakka on valituslupahakemuksen tekijällä, valittajan on osoitettava, että valitus tuo esiin niistä oikeuskysymyksistä, joihin se vetoaa valituksessaan, riippumatta yhden tai useamman unionin oikeuden yhtenäisyyden, johdonmukaisuuden tai kehityksen kannalta tärkeän kysymyksen, jolloin tämä peruste ulottuu valituksenalaista tuomiota ja näin ollen valitusta laajemmalle (määräys 16.11.2022, EUIPO v. Nowhere, C-337/22 P, EU:C:2022:908, 32 kohta ja määräys 30.1.2023, bonnanwalt v. EUIPO, C-580/22 P, EU:C:2023:126, 15 kohta).
- 20 Tämän osoittaminen edellyttää sitä, että sekä tällaisten kysymysten olemassaolo että niiden tärkeys osoitetaan konkreettisilla yksittäistapaukseen liittyvillä seikoilla eikä pelkästään yleisluonteisilla perusteluilla (määräys 16.11.2022, EUIPO v. Nowhere, C-337/22 P, EU:C:2022:908, 33 kohta ja määräys 30.1.2023, bonnanwalt v. EUIPO, C-580/22 P, EU:C:2023:126, 16 kohta).
- 21 Käsiteltävänä olevassa asiassa on ensinnäkin todettava, että valituslupahakemuksessa esitetään selkeästi ja täsmällisesti valitukseen sisältyvät kolme valitusperustetta, joista ensimmäinen koskee unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 119 ja 126 artiklan rikkomista, toinen Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 19 artiklan kolmannen kohdan soveltamista koskevan unionin tuomioistuimen oikeuskäytännön sekä unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 51 artiklan virheellistä soveltamista ja kolmas perusoikeuskirjan 47 ja 52 artiklan sekä mahdollisesti unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 51 artiklan 4 kohdan ja 55 artiklan 1 kohdan rikkomista.
- 22 Toiseksi ensimmäisestä valitusperusteesta on todettava, että valituslupahakemuksessa selostetaan oikeudellisesti riittävällä tavalla virhe, jonka väitetään johtuvan unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 119 ja 126 artiklan rikkomisesta. Hakemuksesta nimittäin ilmenee, että väitetty virhe johtuu siitä, että valituksenalaista määräystä ei ole yhtäältä perusteltu riittävästi, koska unionin yleinen tuomioistuin tyytyy viittaamaan yhteen aiemmista ratkaisuistaan, jossa se ei myöskään perustellut asianajajan riippumattomuutta koskevan vaatimuksen sovellettavuutta tilanteessa, jossa kantaja oli asianajajatoimisto ja jossa yksi toimiston osakkaista edusti sitä unionin yleisessä tuomioistuimessa, mutta ei kuitenkaan esittänyt kattavia perusteluja tältä osin. Toisaalta unionin yleinen tuomioistuin ei ole ottanut huomioon eikä soveltanut asiaa koskevaa unionin tuomioistuimen viimeisintä oikeuskäytäntöä, vaikka se on siteerannut sitä valituksenalaisessa määräyksessä.
- 23 Sen sijaan on niin, että vaikka valittaja yksilöi ensimmäisen valitusperusteensa esiin tuoman kysymyksen, joka koskee lähinnä sen määrittämistä, ovatko perustelut puutteelliset siinä tapauksessa, että unionin yleinen tuomioistuin tyytyy viittaamaan analogisesti kyseistä seikkaa koskeviin aiempiin ratkaisuihin esittämättä sitä koskevaa kattavaa päättelyä, valittaja ei kuitenkaan osoita oikeudellisesti riittävällä tavalla, miltä osin valituksenalaisen määräyksen perustelujen väitetty puutteellisuus tuo esiin unionin oikeuden yhtenäisyyden, johdonmukaisuuden tai kehityksen kannalta tärkeän kysymyksen. Valittaja, joka tyytyy vetoamaan yleisluonteisiin argumentteihin, ei nimittäin esitä mitään seikkaa, joka osoittaisi, että tämä valitusperuste tuo esiin kysymyksen, jonka tärkeys ulottuisi valituksenalaista määräystä ja viime kädessä valitusta laajemmalle.
- 24 Kolmanneksi toisen valitusperusteen esiin tuomasta kysymyksestä on todettava, että valituslupahakemuksessa esitetään oikeudellisesti riittävällä tavalla, mistä oikeuskäytännön noudattamatta jättämisestä johtuva väitetty virhe muodostuu, millä tavoin tämä virhe on

vaikuttanut valituksenalaisen määräyksen lopputulokseen ja ne konkreettiset syyt, joiden vuoksi tällainen virhe, jos se näytetään toteen, tuo esiin unionin oikeuden yhtenäisyyden, johdonmukaisuuden tai kehityksen kannalta tärkeän kysymyksen.

- 25 Kyseisestä hakemuksesta nimittäin ilmenee, että väitetty virhe johtuu siitä, että valituksenalaisessa määräyksessä ei ole noudatettu 14.7.2022 annettuun tuomioon *Universität Bremen v. REA* (C-110/21 P, EU:C:2022:555, 67 kohta) perustuvaa oikeuskäytäntö, jonka mukaan unionin oikeudessa sadetty asianajajan riippumattomuutta koskevaa vaatimusta on tulkittava siten, että kanne jätetätön tutkimatta pelksttn niissä tilanteissa, joissa selvästi ilmenee, että asianomainen edustaja ei pysty täyttämän puolustamistehtvns palvelen asiakkaansa etuja parhaalla mahdollisella tavalla, jolloin edustaja on syrjäytettävä hänen asiakkaansa edun mukaisesti. Mainitun hakemuksen mukaan unionin yleisessä tuomioistuimessa nostettu kanne olisi voitu ottaa tutkittavaksi, jos tällainen virhe olisi todettu.
- 26 Lisäksi valittaja yksilöi toisen valitusperusteensa esiin tuoman kysymyksen, joka koskee lähinnä sen marittmist, merkitseekö 14.7.2022 annettuun tuomioon *Universität Bremen v. REA* (C-110/21 P, EU:C:2022:555, 67 kohta) perustuva oikeuskäytäntö, joka koskee Euroopan unionin tuomioistuimen perussnnn 19 artiklan kolmannen kohdan soveltamista, sitä, että asianajotoimiston osakkaina olevat asianajajat, jotka asianajotoimisto on valtuuttanut, täyttävät riippumattomuusvaatimuksen sellaisena kuin unionin tuomioistuin on sen maritellyt. Valittaja korostaa, että Italian oikeuden mukaan asianajajien ammatillisen yhteenliittymän ja sen jäsenen välillä ei ole työsuhdetta ja että jäsenellä, joka on valtuutettu edustamaan tätä yhteenliittymää tuomioistuimessa, ei voi olla eturistiriitaa tämän kanssa, ja antaa ymmärtää, että sen toisen valitusperusteen esiin tuoma oikeudellinen kysymys ulottuu sen valitusta laajemmalle, koska tähän kysymykseen annettavalla vastauksella on vaikutuksia, jotka ulottuvat käsiteltävänä olevaa tapausta laajemmalle. Valittaja esittää näin tehdessn konkreettiset syyt, joiden vuoksi tällainen kysymys on tärkeä unionin oikeuden yhtenäisyyden, johdonmukaisuuden ja kehityksen kannalta.
- 27 Neljänneksi kolmannen valitusperusteen esiin tuomasta kysymyksestä on todettava, että valituslupahakemuksessa esitetn oikeudellisesti riittävällä tavalla, mistä oikeuskäytännön noudattamatta jättämisestä johtuva väitetty virhe muodostuu, millä tavoin tämä virhe on vaikuttanut valituksenalaisen maryksen lopputulokseen ja ne konkreettiset syyt, joiden vuoksi tällainen virhe, jos se nytetn toteen, tuo esiin unionin oikeuden yhtenäisyyden, johdonmukaisuuden tai kehityksen kannalta tärkeän kysymyksen.
- 28 Tästä hakemuksesta nimittäin ilmenee, että väitetty oikeudellinen virhe muodostuu lähinnä siitä, että unionin yleinen tuomioistuin – todettuaan, etteivät valittajaa unionin yleisessä tuomioistuimessa edustaneet kolme asianajajaa olleet riippumattomia – totesi, ettei unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksessä sadet nimenomaisesti minknlaaisesta puutteiden korjaamisesta koskevasta mahdollisuudesta. Päinvastaisessa tapauksessa valittajalla olisi kuitenkin ollut mahdollisuus välttää kanteensa tutkimatta jättäminen.
- 29 Lisäksi yhtalt valittaja yksilöi kolmannen valitusperusteensa esiin tuoman kysymyksen, joka koostuu lähinnä sen marittmisest, edellytetnkk perusoikeuskirjan 47 ja 52 artiklassa tilanteessa – jossa asianosaista ei unionin yleisen tuomioistuimen mukaan edusta asianmukaisesti asianajaja Euroopan unionin tuomioistuimen perussnnn 19 artiklassa tarkoitettulla tavalla –, että unionin yleisen tuomioistuimen on ilmoitettava tästä ennen kanteen hylkvn ratkaisun tekemistä kyseiselle asianosaiselle, jotta tämä voi tulla asianmukaisesti edustetuksi. Toisaalta valituslupahakemuksesta ilmenee, että sen mahdollisen velvollisuuden, jonka mukaan kantajan on sallittava korjata kanteensa puutteet ennen kuin unionin yleinen tuomioistuin toteaa, että

kanne on jätettävä tutkimatta – sillä muussa tapauksessa perusoikeuskirjassa vahvistettuja oikeuksia loukataan –, tärkeys unionin yleiselle tuomioistuimelle ulottuu pelkkää valituksenalaista määräystä laajemmalle. Tältä osin on todettava, että tällainen kysymys ei liity tiettyyn unionin oikeuden alaan vaan koskee kaikenlaisia unionin yleisessä tuomioistuimessa vireille saatettuja oikeudenkäyntiasioita, joissa edellytetään asianajajan käyttämistä edustajana Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 19 artiklan kolmannen kohdan mukaisesti.

- 30 Kun otetaan huomioon valittajan esittämät seikat, käsiteltävässä valituslupahakemuksessa osoitetaan oikeudellisesti riittävällä tavalla, että toinen ja kolmas valitusperuste tuovat esiin unionin oikeuden yhtenäisyyden, johdonmukaisuuden tai kehityksen kannalta tärkeitä kysymyksiä.
- 31 Edellä esitetyn perusteella valituslupa on myönnettävä toisen ja kolmannen valitusperusteen osalta, joihin vastauskirjelmän on kohdistuttava, eikä sitä ole myönnettävä muilta osin.

Oikeudenkäyntikulut

- 32 Unionin tuomioistuimen työjärjestyksen 170 b artiklan 4 kohdassa määrätään, että jos valituslupa myönnetään Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 58 a artiklan kolmannessa kohdassa mainituin perustein kokonaan tai osittain, asian käsittelyä jatketaan kyseisen työjärjestyksen 171–190 a artiklan mukaisesti.
- 33 Työjärjestyksen 137 artiklassa, jota kyseisen työjärjestyksen 184 artiklan 1 kohdan nojalla sovelletaan muutoksenhakumenettelyyn, määrätään, että ratkaisu oikeudenkäyntikuluista annetaan tuomiossa tai määräyksessä, jolla asia lopullisesti ratkaistaan.
- 34 Koska valituslupahakemus hyväksytään osittain, oikeudenkäyntikuluista on päätettävä myöhemmin.

Näillä perusteilla unionin tuomioistuin (valituslupajaosto) on määrännyt seuraavaa:

- 1) Valituslupa myönnetään osittain.**
- 2) Vastauskirjelmän on kohdistuttava toiseen ja kolmanteen valitusperusteeseen.**
- 3) Oikeudenkäyntikuluista päätetään myöhemmin.**

Allekirjoitukset